

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 40

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ταμαρινέα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκρέμαντο ὁ πορτογάλος Οὐρδαξ καὶ ὁ ὁδηγὸς Κάμης, ἐσείσθη τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε ἐκράκισε καθ' ὅλον τῆς τὸ μήκος. Πρῶφανώς ἂν δὲν ἐξεριζοῦτο, θὰ ἐθραύετο. Οἱ ἐλέφαντες τὴν ἐκτυποῦσαν ὅλον ἐν μέ τοὺς χαυλιόδοντας, τὴν ἐλύγισαν μὲ τὰς προβοσκίδας των, τὴν συνεκλόνησαν μέχρι τῶν ριζῶν τῆς.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνουν στιγμὴν περισσότερον ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐκεῖνου. Ἐκινδύνευαν νὰ κρημνισθοῦν κάτω, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ γηλόφου.

—Ἐλάτε! εἶπεν ὁ ὁδηγὸς πρὸς τὸν Οὐρδαξ, προσπαθῶν νὰ περασθῇ εἰς τὸ παρακείμενον δένδρον.

Ὁ Πορτογάλος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβον του, μὴ γνωρίζων τί κάμνει, ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ ἀνωφελῶς μὲ τὴν καραμβίνη του καὶ μὲ τὸ ριόλδερ του, τῶν ἐπείων αἱ σφαῖραι ὠλισθαίνον ἐπὶ τοῦ ριχνοῦ δέματος τῶν παχυδέρμων, ὡς ἐπὶ θώρακος χαλυβδίνου.

—Ἐλάτε! ἐπανέλαθεν ὁ Κάμης.

Καὶ εἰς στιγμὴν, κατὰ τὴν ἐποίαν ἡ ταμαρινέα ἐσείσθη μὲ μεγαλητέραν ὀρμήν, ὁ ὁδηγὸς κατώρθωσε νὰρπάσῃ ἓνα κλάδον τοῦ δένδρου, τοῦ κατεχομένου ὑπὸ τοῦ Τζὼν Κόρτ, τοῦ Μάξ Οὐμπέρ καὶ τοῦ Λάγκα, — δένδρου ὀλιγώτερον κινδυνεύοντος ἀπὸ τὸ ἄλλο, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐπιπέσῃ τὰ θηρία.

—Ὁ Οὐρδαξ; ... ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Δὲν ἤθελε νὰ με ἀκολουθήσῃ, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγὸς τρελάθηκε, δὲν ξεύρει πιά τί κάνει! ...

—Θὰ πέσῃ ὁ δυστυχὴς! ...

—Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τον ἀφίσωμεν ἐκεῖ!... εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

—Πρέπει νὰ τον τραβήξωμεν μὲ τὸ στανιό!... προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Πολὺ ἀργά! ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

Πολὺ ἀργά πρᾶγματικῶς. Μ' ἐν τρομερόν κράνισμα, ἡ ταμαρινέα ἐθραύσθη καὶ κατέπεσε.

Τὶ ἀπέγινεν ὁ Πορτογάλος, οἱ σύντροφοί του δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν. Αἱ κραυγαὶ του ὅμως ἐμαρτύρουν, ὅτι ἡγωνίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἐλεφάντων καὶ ἐπειδὴ αἱ κραυγαὶ ἐπαύσαν σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του συν-

επέραναν ἐκ τούτου ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσε.

—Τὸν δυστυχῆ!... τὸν δυστυχῆ!... ἐψιθύριζεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Θὰ ἔλθῃ σὲ λίγο καὶ ἡ σειρά μας... εἶπεν ὁ Κάμης.

—Θὰ ἦτο πολὺ δυσάρεστον! ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

—Καὶ πάλιν, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶμαι ἐντελῶς μὲ τὴν γνώμην σου! ἐδήλωσεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Τὶ νὰ κάμουν; ... Οἱ ἐλέφαντες, ποδοπατοῦντες τὸν γήλορον, ἔσειον τὰ ἄλ-

λα δένδρα, καμπτόμενα ὡς ὑπὸ πνοὴν θυέλλης. Τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ Οὐρδαξ δὲν ἐπεφυλάσσετο καὶ εἰς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι μὲν ὀλίγα λεπτὰ θὰ ἐπέζων αὐτοῦ;.. Θὰ τοῖς ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ταμαρινέα πρὸ τῆς πτώσεως τῆς;.. Καὶ ἂν ἐρριψοκινδύνευαν νὰ κατέλθουν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν πεδιάδα, θὰ κατώρθωναν νὰ διαφύγουν τὴν καταδίωξιν τῆς ἀγέλης;.. Θὰ ἐλάβαν καὶ χρόνον νὰ καταφύγουν εἰς τὰ δάσος;.. Καὶ ἐπειτα, θὰ τοῖς παρῆχε τοῦτο ἀσφαλὲς καταφύγιον;.. Ἄν οἱ ἐλέφαντες τοὺς κατεδίωκον ἕως ἐκεῖ, δὲν θὰ ἐγλύτωναν ἀπὸ αὐτοὺς διὰ νὰ πέσουν ἴσως εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὄχι ὀλιγώτερον ἀγρίων θηγῶν;..

Ἐν τούτοις, ἂν τοῖς παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ καταφύγουν εἰς τὸ δάσος, ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν αὐτῆς ἀδιστακτικῶς. Ἡ λογικὴ τοῖς ἐπέβαλλε νὰ προτιμήσουν ἓνα κίνδυνον ἀβέβαιον ἀπὸ ἓνα κίνδυνον βέβαιον.

Τὸ δένδρον ἐξηκολού-

«Ὁ Πορτογάλος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ.» (Σελ. 73, στήλ. α'.)

θαι να κραδαίνεται, και εις ένα των κρα-
δασμών τούτων, πολλὰι προδοσκίδες κα-
τώρθωσαν να περιβάλουν τους χαμηλο-
τέρους κλάδους. 'Ο δὲ ὁδηγὸς τους ἐκινδύνευαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς
στιγμὴν νὰ πέσουν, τόσον οἱ κλονισμοὶ ἐ-
γιναν βίαιοι. . .

'Ο Μὰξ Οὐμπέρ, φοβούμενος διὰ τὸν
Λάγκαν, τὸν ἐσφιγγε μὲ τὸν ἀριστερόν
του βραχίονα, ἐν ᾧ μὲ τὸν δεξιὸν ἐκρα-
τεῖτο ἀπὸ τὸν κλάδον. 'Ολίγα δευτερό-
λεπτα ἀκόμη, καὶ ἡ θὰ ὑπεχώρουν αἱ ρί-
ζαι, ἡ ὁ κορμὸς θὰ ἐθραύετο ἀπὸ τὴν
βάσιν του. . . Καὶ ἡ πτώσις τῆς ταμαρι-
νέας θὰ ἦτο ὁ θάνατος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι
κατέφυγαν εἰς τοὺς κλάδους τῆς, — θὰ
ἦτο τὸ φρικῶδες ποδοπάτημα τοῦ πορτο-
γάλου Οὐρδαξ. . .

Ὑπὸ βιαιότερας καὶ συγχοτέρας ὠθή-
σεως, αἱ ρίζαι ὑπεχώρησαν ἐπὶ τέλους,
τὸ ἔδαφος ἀνυψώθη, καὶ τὸ δένδρον κατε-
κλίθη μᾶλλον ἢ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ γη-
λόφου.

— 'Στὸ δάσος! . . 'ςτὸ δάσος! . . ἐφώνα-
ξεν ὁ Κάμης.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου οἱ κλάδοι τῆς τα-
μαρινέας συνήντησαν τὸ ἔδαφος, ἡ ὁπισθο-
χώρησις τῶν ἐλεφάντων ἀφῆκε τὸ πεδῖον
ἐλεύθερον. Ταχέως ὁ ὁδηγὸς, τοῦ ὁποῖου
ἡ κραυγὴ ἠκούσθη, εὐρέθη ὄρθιος. Οἱ
τρεῖς ἄλλοι τὸν ἠκολούθησαν καὶ ἐτρά-
πησαν ἀμέσως εἰς φυγὴν.

Κατ' ἀρχάς, ἀγωνιζόμενοι λυσσώδως
κατὰ τῶν δένδρων τὰ ὅποια ἔμενον ἀ-
κόμη ὄρθια, οἱ ἐλέφαντες δὲν ἀντελήφθη-
σαν τοὺς φυγάδας. 'Ο Μὰξ Οὐμπέρ μὲ τὸν
Λάγκαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔτρεχεν
ὅσον τῷ ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις του.

'Ο Τζὼν Κόρτ ἔτρεχε παρὰ τὸ πλεον-
ρόν του, ἔτοιμος ν' ἀναλάβῃ ἐν ἀνάγκῃ
τὸ φορτίον του, ἔτοιμος ἐπίσης νὰ ἀδειάσῃ
τὴν καρμυρίν του κατὰ τοῦ πρώτου ἐ-
λέφαντος, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ἐπλησίαζεν.

'Ο ὁδηγὸς, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ
Οὐμπέρ εἶχον διανύσῃ μὲ μίση χιλι-
όμετρον, ὅταν περὶ τοὺς δέκα ἐλέφαντες,
ἀποσπασθέντες ἐκ τῆς ἀγέλης, ἤρχισαν
νὰ τοὺς καταδιώκουν.

— Θάρρος! . . θάρρος! . . ἐφώναξεν ὁ
Κάμης. Εἴμεθα πολὺ ἐμπρός! . . ἐφθά-
σαμεν! . .

Μετ' ὀλίγον θὰ ἐφθάναν. Τὸ ζήτημα
ἦτο νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία
τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τοὺς διώκτας των. . .
'Ο Λάγκας ἠσθάνετο, ὅτι ὁ Μὰξ Οὐμπέρ
ἤρχισε νὰ κουράζεται.

— Ἀφῆσέ με! . . ἀφῆσέ με, φίλε μου
Μὰξ! . . ἔχω καλὰ πόδια ἐγώ! . . ἀφῆσέ με! . .
ἔλεγεν.

'Ἀλλ' ὁ Μὰξ Οὐμπέρ δὲν τὸν ἤκουε,
καὶ προσεπάθει νὰ μὴ μείνῃ ὀπίσω.

Διήνυσαν ἀκόμη ἐν χιλιόμετρον, χω-
ρὶς νὰ ἐλαττωθῇ ἐπαισθητῶς ἡ μεταξὺ
αὐτῶν καὶ τῶν ἐλεφάντων ἀπόστασις.

Δυστυχῶς, ἡ ταχύτης τοῦ Κάμη καὶ

τῶν συντρόφων του ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται. . .
δὲν ἤμποροῦσαν νὰ πάρουν ἀναπνοὴν ἀπὸ
τὸ φοβερόν ἐκεῖνο τρέξιμον.

Ἐν τούτοις, τὸ δάσος ἀπείχεν ἤδη μὲ-
λις ἑκατοντάδας τινὸς δηνάρων, καὶ δὲν
ἦτο πιθανὴ, ἂν ὅχι βεβαία, ἡ σωτηρία.
ὁπισθεν τῶν πυκνῶν ἐκείνων δένδρων, ἐν
τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων τὰ πελώρια ζῶα
δὲν θὰ ἤδύναντο νὰ κινουῦνται ἐλευθέρως;
— Γρήγορα! . . γρήγορα! . . ἐπανελάμ-
δανεν ὁ Κάμης. Δόστε μου τὸν Λάγκαν,
κύριε Μὰξ! . .

— 'Οχι, Κάμη! . . θὰ τὸν κρατήσω μέ-
χρι τέλους!

Εἰς τῶν ἐλεφάντων μὲλις ἀπείχε τῶρα
πεντήκοντα βήματα. Ἦκουον τὸν ἦχον
τῆς προδοσκίδος του, ἠσθάνοντο τὴν θερ-
μότητα τῆς πνοῆς του. Τὸ ἔδαφος ἔτρε-
μειν ὑπὸ τοὺς ὀγκώδεις πόδας τοῦ καλ-
πάζοντος παχυδέρμου. 'Ολίγον ἀκόμη
καὶ θὰ κατέφθανε τὸν Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ
ὁποῖος μετὰ κόπου ἐκρατεῖτο πλησίον τῶν
συντρόφων του. Τότε ὁ Τζὼν Κόρτ ἐστα-
μάτησεν, ἐστράφη, ἐστῆριξε τὴν καρμυ-
ρίν αὐτοῦ εἰς τὸν ὁμὸν του, ἐσκόπευσε πρὸς
στιγμὴν καὶ ἐπυροβόλησε. Φαίνεται, ὅτι
εὐρεν εἰς καλὸν μέρος τὸν ἐλέφαντα. Ἦ
σφαίρα διεπέρασε τὴν καρδίαν του, καὶ τὸ
θηρίον ἔπεσε κεραυνόπληκτον.

— Ριζιὰ ἐπιτυχμένη! εἶπε καθ' ἑαυ-
τὸν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ
τρέχῃ.

Τὰ ἄλλα ζῶα, καταφθάσαντα μετ' ὀ-
λίγας στιγμᾶς, περιεκύκλωσαν τὸν κατα-
κείμενον σύντροφόν των. Ἐκ τούτου ἐ-
πῆλθε βραδύτης, τῆς ὁποίας θὰ ἐπωφε-
λοῦντο οἱ φυγάδες.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι, ἀφ' οὗ κατέρριψε
καὶ τὰ τελευταῖα δένδρα τοῦ γηλόφου,
ἡ ἀγέλη ἐφθασε ταχέως τοὺς προηγηθέν-
τας ἐλέφαντας, καὶ τῶρα ὅλοι μαζί, εἰς
πυκνὴν φάλαγγα, ἔτρεχαν πρὸς τὸ δάσος.

Φῶς δὲν εἶχεν ἀναφανῇ κανέν, οὔτε
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οὔτε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν
δένδρων. Τριγύρω, τὰ πάντα κατεκάλυ-
πτε τὸ σκότος.

Ἐξηντηλημένοι, πνευστιῶντες, οἱ φυγά-
δες θὰ εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ φθάσουν μέ-
χρι τῶν πρώτων δένδρων τοῦ δάσους;

— Θάρρος! . . θάρρος! . . ἐφώναξεν ὁ
Κάμης.

Ναὶ μὲν, εἶχον νὰ διανύσουν ἀκόμη ἐ-
κατὸν βήματα μὲλις, ἀλλ' οἱ ἐλέφαντες,
ἐπισθέν των, δὲν ἀπείχον εἰμὴ τεσσαρά-
κοντα.

Ὑπερτάτη προσπάθεια, — ἡ τοῦ ἐνστί-
κτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως, — κατεβλή-
θη. 'Ο Κάμης, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ
Τζὼν Κόρτ εἰσεχώρησαν μεταξὺ τῶν
πρώτων δένδρων, καὶ ἡμιθανεῖς σχεδόν,
κατέπεσαν ἐπὶ τῆς πυκνῆς χλόης τοῦ ἐ-
δάφους.

Εἰς μάτην ἡ ἀγέλη τῶν ἐλεφάντων ἡ-
θέλῃσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος. Τὰ δέν-
δρα ἦσαν τόσον μεγάλα καὶ τόσον πυκνά,

ὥστε οὔτε νὰ εὕρῃ διόδον μεταξὺ τῶν
κορμῶν των ἤδύνατο, οὔτε νὰ τα καταρ-
ρίψῃ. Εἰς μάτην αἱ προδοσκίδες ἐχώθη-
σαν εἰς τὰ διάκενα, εἰς μάτην αἱ τελευ-
ταῖαι τάξεις ὠθουν τὰς πρώτας. Οἱ φυ-
γάδες οὐδὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ
τοὺς ἐλέφαντας, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ μέγα
δάσος τοῦ Οὐμπάγκη παρουσίαζε πρόσ-
κομμα ἀνυπέρβλητον.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΡΕΒΟΛΒΕΡ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ φοβερόν ὁ τίτλος
τῆς σημερινῆς μου
ἐπιστολῆς! Εἶμαι βέ-
βαιος, ὅτι θὰ σας τρο-
μάξῃ. . . Ἀλλ' ὅχι,
ἡσυχάσετε. Πρόκει-
ται περὶ ἐνὸς ρεβόλβερ
ὁλοσδιόλου ἀθώου καὶ
ἀκινδύνου, — περὶ ἐνὸς
περιστρόφου, τὸ ὁποῖον
δὲν ἐστράφη ἐναντίον κα-
νενός, — περὶ ἐνὸς πολυ-
κρότου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐ-
κρότησε ποτέ! . .

Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἶπω,
ὅτι τὸ ὅπλον αὐτό, διὰ μίαν καὶ
μόνην ἡμέραν, εὐρέθη εἰς τὴν
κατοχὴν καὶ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Ἀν-
τωνάκη, τοῦ πλέον εἰρηνικοῦ καὶ φιλη-
σύχου παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖτε νὰ
φαντασθῇτε.

'Ο Ἀντωνάκης εἶνε μαθητὴς τῆς τρί-
της τάξεως τοῦ Γυμνασίου, φορεῖ δὲ ἀ-
κόμη ναυτικά. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἔτυχε νὰ
οἰκονομήσῃ εἰκοσὶ δραχμάς, καὶ ἔξαφνα
τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδιοτροπία νάγοράς, ἀντὶ
ἄλλου πράγματος χρησιμωτέρου, ἑνα ρε-
βόλβερ! Ἰσως ἐπειδὴ τὸ ἔδλεπεν εἰς τὴν
προθήκην ἐνὸς καταστήματος τῆς ὁδοῦ
Ἑρμοῦ, καὶ τοῦ ἐφαίνετο μικρόν καὶ κομ-
ψὸν ὡς παιγνιδάκι. Καὶ ἀλήθεια, τί μι-
κροῦτσικον ποῦ ἦτο! τὰ φυσικάκια του,
ἂν καὶ ἀληθινὰ, δὲν ἦσαν πολὺ μεγαλή-
τερα ἀπὸ κουκούτσια ἐλῆας. . .

Εἰς τὸ σπῆτι, ἡ πρώτη πού το εἶδεν
εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἀντωνάκη, ἦτο ἡ μη-
τέρα του. Ἐ, φαντάζεσθε ἂν δὲν ἐγινεν
ἔξω φρενῶν! . .

— Ρεβόλβερ! . . καὶ τί το θέλεις ἐ-
σύ τὸ ρεβόλβερ; Ποῖον θὰ σκοτώσῃς; . .
Ποῦ τὸ βρήκεις; Τί; τὸ ἀγόρασες; . .
Νὰ πᾶς νὰ το δώσῃς πίσω ἀμέσως! . .
Θά το πῶ τοῦ πατέρα σου, θὰ σοῦ το
πετάξω. . . Κακούργος ἔγινες ἐσύ;

'Ο Ἀντωνάκης ἐμεῖδία ἀπαθείστατα.

— Μὰ τί, εἶπε, μόνον οἱ κακούργοι ἐ-
χουν ρεβόλβερ; . . Καὶ ἂν το ἔχω, ποι-

ὅς σας εἶπε ὅτι θὰ σκοτώσω; Ἐγὼ το θέ-
λω γιὰ νὰ μάθω σκοποβολή! . . Ἐπειτα,
εἶνε μία προφύλαξις ὅταν πηγαίνω μὲ τὸ
ποδήλατο, μοῦ ρίχνονται τὰ σκυλιὰ ἐστὴν
ἐξοχή, καὶ νὰ σας πῶ, πολλὰς φορές
ἤθελα νὰ ἔχω κανένα ὄπλο. . .

— Νὰ το κάμῃς τί; Νὰ σκοτώσῃς
τὰ σκυλιὰ; Μὰ δὲν ξέρεις, κακόμοιρε;
πῶς θὰ σε σκοτώναν τότε οἱ χωρικοὶ; . .
Νὰ πᾶς νὰ το δώσῃς πίσω, σοῦ λέγω.
Ἐγὼ φοβοῦμαι μὴ πάθῃς καὶ κανένα δυσ-
τύχημα! . . μὴν πάρῃ φωτιά κατὰ λάθος. . .
Λίγα παραδείγματα ἔχουμε;

— Δὲν καταλαβαίνετε ἀπὸ τέτοια πρᾶ-
γματα σεῖς ἢ γυναῖκες, ἀπήντησεν αὐ-
θαδῶς ὁ Ἀντωνάκης; νὰ ἰδῇς ὅμως τί θὰ
πῇ καὶ ὁ πατέρας.

Ἦτο τόσον βέβαιος, ὅτι ὁ πατέρας θὰ
τοῦ ἔρριχνε δίκαιον! Οἱ ἄνδρες, βλέπετε,
καταλαβαίνουν καλλίτερα ἀπὸ τέτοια
πράγματα, καὶ προπάντων φοβοῦνται ὀλι-
γώτερον. . .

'Ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις τοῦ
φίλου μας Ἀντωνάκη, ὅταν ἤκουσε καὶ
τὸν πατέρα του μετ' ὀλίγον νὰ τοῦ λέγῃ
τὰ ἴδια πράγματα, ἀλλὰ μὲ ἄλλας λέ-
ξεις καὶ μὲ περισσοτέραν ψυχραιμίαν. Τὰ
ἐπιχειρήματα τοῦ υἱοῦ τοῦ δὲν τὸν ἐπει-
σαν καθόλου, καὶ μὲ τὴν συνήθη του
γλυκύτητα, τὸν συνεβούλευσε καὶ αὐτὸς
νὰ δώσῃ ὀπίσω τὸ ρεβόλβερ, ὡς πρᾶγμα
ἄχρηστον καὶ μᾶλλον ἐπιθλαβές.

— Βλέπεις, ὅτι τὰ ἴδια σοῦ λέγουν
καὶ οἱ ἄνδρες, εἶπεν ἡ μητέρα.

— Ναί, ἀλλὰ ὅταν οἱ ἄνδρες εἶνε γο-
νεῖς, καμμιά φορὰ φουσὺν καὶ τὸ κρῦο,
ἀπεκρίθη ὁ Ἀντωνάκης ἀμετάπειστος.

— Ἀ, τί καλά! μέσ' ἐστὴν ὦρα! ἐφώ-
ναξεν ἡ μητέρα τοῦ Ἀντωνάκη, βλέ-
πουσα εἰσερχόμενον τὸν θεῖόν του. Νὰ
καὶ ἄνδρες ποῦ δὲν εἶνε γονεῖς; γιὰ νὰ
ἰδοῦμε, τί λέγουν καὶ αὐτοί;

'Ο θεὸς τοῦ Ἀντωνάκη ἦτο νέος δι-
κηγὸρος, πολὺ μορφωμένος, πολὺ κομ-
ψὸς, τέλειος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, τὸν
ὁποῖον ὁ ἀνεψιὸς του εἶχε πάντοτε ὡς ὑ-
πογραμμόν. Καὶ διὰ τὰ πράγματα τοῦ
κόσμου, ἤκουε πολὺ περισσώτερον τὴν
γνώμην τοῦ θεοῦ του παρὰ τὴν γνώμην
τῶν γονέων του. Τὸν ἐθεώρει εἰδικώτε-
ρον, λογικώτερον, ἀπηλλαγμένον τῶν φό-
βων καὶ τῶν προλήψεων, τὰς ὁποίας ἔχουν
πάντοτε οἱ φιλόστοργοι γονεῖς.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ θεὸς.
Τοῦ διηγήθησαν τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοῦ
ἐδείξαν τὸ ρεβόλβερ.

— Περίεργον, εἶπε. Φαίνεται, ὅτι ὁ ἀ-
νεψιὸς μου ἐφαρμόζει τὸ λατινικὸν ρη-
τόν που λέγει: « Quis vult pacem, parat
bellum », δηλαδὴ « ὅποιος θέλει εἰρήνην,
ἐτοιμάζει πόλεμον. » Ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε
αὐτό. Στοιχηματίζω, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς μου
εἶδε κάπου αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ, τοῦ ἐγυά-
λισε, τοῦ ἄρρεσε γιὰ παιγνιδάκι, καὶ σὰν
παιδί που εἶνε, τοῦ ἤλθε ὄρεξις νὰ το

κάμῃ δικό του. Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν δὲν
ἔχει καμμίαν σοβαρότητα.

'Ο Ἀντωνάκης ἐκοκκίνισε σὰν παπα-
ροῦνα. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν λέγουν παιδί.
Καὶ ἴσα-ἴσα ἐπειδὴ ἀπὸ μέσα τοῦ ἀνε-
γνώριζεν, ὅτι ὁ θεὸς τοῦ ἐμάντευσε τὴν
ἀληθὴ αἰτίαν τῆς ἀγορᾶς του, ἠθέλησε
νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρᾶγ-
μα χροιάν σοβαρότητος, καὶ νὰ ναπατύξῃ
ὅλα του τὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ . . . τῆς
ὀπλοφορίας.

'Ο θεὸς τοῦ τὸν ἤκουσε μειδῶν, καὶ
ἔπειτα:

— Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κάμῃς ὅ,τι θέ-
λῃς, τοῦ εἶπε. Μάθε ὅμως ὅτι ἐγώ, ποῦ
εἶμαι ἄνδρας, καὶ που ζῶ εἰς τὸν κόσμον,
καὶ ποῦ ἀνακατεύομαι μὲ ἀνθρώπους, καὶ
που εἰμπορεῖ νὰ ἔχω καὶ ἐχθρούς, καὶ
που πηγαίνω καὶ εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ μου
ρίχνονται κάποτε τὰ σκυλιὰ, — ποτέ, πο-
τέ, ἀκούς; δὲν ἔλαβα τὴν ἀνάγκην νὰ
πάρω μαζί μου ὄπλον. Εἶνε ἑνα πρᾶγμα
που πάντοτε το εὕρηκα περιττόν. Εἰμπο-
ρὸν μάλιστα νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι ὅχι μόνον
δὲν μετενόησα ποτέ, ἀλλ' ἀπενάντίας
μερικὲς φορές ἐδόξασα τὸν Θεὸν ποῦ ἡ-
μουν ἄσπλος. . . Μόνον εἰς δύο περιστά-
σεις κρατῶ ὄπλα: ὅταν πηγαίνω στρατι-
ώτης καὶ ὅταν πηγαίνω. . . εἰς τὸ κυνήγι.

— Καλὰ! ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἐλεύθερος
νὰ κρατῶ τὸ ρεβόλβερ.

— Ἐννοεῖται.

— Λοιπὸν θὰ το κρατήσω.

Ψεύματα, ψεύματα εἶπεν ὁ Ἀντωνά-
κης. Ἀφ' οὗ ὁ θεὸς τοῦ, τὸν ὁποῖον ἐ-
θαύμαζε τόσον, δὲν ἐκρατοῦσε ὄπλον πο-
τέ, διατὶ θὰ ἐκρατοῦσεν αὐτός; . .

Καὶ ἀφ' οὗ ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι, καὶ
οἱ ἄνδρες, καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ οἱ γονεῖς,
καὶ οἱ μὴ γονεῖς, τοῦτο δὲν ἐσήμαινεν ὅτι
ὁ Ἀντωνάκης εἶχεν ἄδικον; Καὶ τὴν
ἰδίαν ἡμέραν τὸ μικρὸν ρεβόλβερ ἀντηλ-
λάχθη μ' ἐν κομψότατον πορτοφόλι, τῆς
ἰδίας ἀξίας, — ἀλλὰ μεγαλητέρας χρη-
σιμότητος.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΝΑ ΗΜΟΥΝ;

Νᾶμουν ἑνα μικρούλακι
'Ελαφρόπτερο πουλάκι,
Ξένοιαστα νὰ κελαδοῦσα;
'Ἡ κανένα λουλουδάκι
Σὲ ὦρατο περιδολάκι
Μυρουδιά νὰ ἐσκορποῦσα;
'Ἡ νὰ ἡμουν ἀεράκι
Νὰ φυσῶ μέσ' ἐτὰ κλαδιά;
'Ἡ κανένα ποταμάκι
Νὰ κυλῶ ἐτὴ λαγκαδιά;

Μὰ χωρὶς πολλὰ-πολλὰ,
Δὲν θὰ ἦταν πῶς καλὰ.
Παιδί νᾶμουν μικρό,
'Στῆς μαμᾶς τὴν ἀγκαλιά
Μὲ παιγνίδια, μὲ φιλιά,
Νὰ περνᾶω τὸν καιρό;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

'Ἡ Λενέττα κάπως ἠσύχασεν.

'Αγαπᾷ πολὺ τὸν «Οὐμ. Γκύ» (τὸν
θεῖον Γκύ), ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τίποτε δὲν
ἀρνεῖται εἰς τὴν χαριτωμένην μικρούλαν.

Τῷ ἐξηγοῦν τί συμβαίνει, καὶ ὁ Γκύ
ἀποφαινεται ὅτι εἰμποροῦν ἐξαίρετα νὰ
πάρουν μαζί των καὶ τὴν Λενέτταν.

'Ἡ μικρούλα ἀγκαλιάζει τὸν λαίμῳ
τοῦ καλοῦ τῆς «Οὐμ. Γκύ». Ἡ Εἰρη-
νούλα τα καταβάζει.

— Μὰ ἐπιτέλους, ἐρωτᾷ ὁ Γκύ, τί θὰ
πάθῃς ἂν πάρωμεν μαζί μας καὶ τὴν Λε-
νέτταν;

Εἰς αὐτὸ δὲν ἀποκρίνεται ἡ Εἰρηνούλα.
Τελος πάντων ἡ ἀναχώρησις ἀποφασί-
ζεται.

'Αφ' οὗ ἐφίλησαν τὴν Γουίλελμίναν,
ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ τα συνοδεύσῃ, τὰ
τρία παιδιὰ ἐξηλθον ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν.
'Ἡ Μίς, ἱσταμένη πλησίον τοῦ παραθύ-
ρου, τὰ παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλεῖνματος.

'Ανεχώρησαν. Ἡ Εἰρηνούλα ἐπάνω
εἰς τὸ ἀλογάκι τῆς, ἡ Λενέττα εἰς τὸ
μεγάλον ἄλογον, μαζί μὲ τὸν Μπαμποῦ,
κατευχαριστημένη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς.

'Ἡ Μίς κλείει τὸ παράθυρόν τῆς.

'Ἡ Γουίλελμίναν, εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς,
λύει καὶ καθαρίζει τὸ τουφέκι τῆς.

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῇ οἱ ἱππεῖς ἐ-
ως πενήντα μέτρα, ὅταν ἡ Εἰρήνη στα-
ματᾷ ἔξαφνα τὸ ἀλογάκι τῆς, ἀφιππεύει,
λέγει ὅτι τῆς πονεῖ τὸ κεφάλι, καὶ θέλει
νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπῆτι.

'Ο Γκύ θυμόναι:

— Νὰ τα μᾶς! . . Μὰ τί ἐπαθες πάλιν;

'Ἡ Λενέττα κλαίει. Μαντεύει ὅτι ἡ
διασκεδάσις ἐματαιώθη, ὅτι ἡ Εἰρηνούλα
θὰ ἐπιμείνῃ. . .

'Αποφασισμένη νὰ μὴν ἀκούσῃ τίποτε,
ἡ μικρὰ Παρισινὴ περνᾷ εἰς τὸ χεῖρ τῆς
τὰ χαλινάρια καὶ πέρνει τὸν δρόμον διὰ
τὸ σπῆτι.

Παρακλήσεις, ἀπειλαὶ τοῦ Γκύ, ὅλα
εἶνε ἀνωφελῆ.

'Ἡ Εἰρηνούλα εἶχε πονοκέφαλον καὶ
ἐγνοοῦσε καλὰ καὶ σώνει νὰ ἐπιστρέψῃ.
'Ο Γκύ μετὰ βίας κρατεῖ τὸν θυμόν
του, πέρνει τὴν Λενέτταν εἰς τὴν ἀγκα-
λιάν του, καὶ τ

«Αλλ' ἡ Εἰρηνούλα δὲν δίδει μίαν πεντάραν διὰ τὴν μομφὴν τοῦ ἀδελφοῦ της. Τὸ ἥσυχον ὕφος της αὐτὸ μαρτυρεῖ. Προχωρεῖ μὲ μικρὰ βήματα, κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Λενέτταν.

Τὸ παράθυρον τῆς Μίς εἶνε κλειστόν· οὔτε ἓνας ὑπρέτης εἰς τὴν αὐλήν. Κανείς δὲν εἶδε τὰ παιδιά ἐπιστρέφοντα.

Ἡ Εἰρηνούλα κυττάζει πρὸς στιγμὴν τὴν μικρὰν τῆς ἐξαδέλφην, ἡ ὁποία ἐκπλήσσεται πολὺ διὰ τὴν σιωπηλὴν αὐτὴν ἐξέτασιν. Τί σημαίνει ἄρά γε; τί θέλει;

— Λενέττα, τῆς λέγει χωρὶς δισταγμόν· ἀντὶ νὰ πᾶμε

ριστάσεις ἡνύνησαν τὴν παρακοὴν της. Εἰς τὸ Ζοννενοστράλε, νομίζουν ὅτι εἶνε μὲ τὸν Γκύ. Ὁ Γκύ πάλιν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τὸ βράδυ, εἶνε πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀδελφὴ του καὶ ἡ ἐξαδέλφη του εὐρίσκονται ἀσφαλίσμεναι εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς λοιπὸν τῶν κυνηγῶν, κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτεῖται τὴν ἀπόδρασιν.

— Τὴ μαμά, τὸν μπαμπά, τὴ Λιάνα, ὅλους, ὅλους θὰ τοὺς ἰδοῦμε! ἐπαναλαμβάνει φαιδρῶς ἡ μικρούλα. Τί χαρά!

— Ἀ, τώρα ἡ Λενέττα εἶνε εὐχαριστημένη· πάει πιά, ἐξεθύμωσε! ...

— «Ελα! χόπ! φωνάζει ἡ Εἰρήνη, τοποθετοῦσα τὴν μικρὰν ἐπὶ τοῦ ἵππου. Τώρα εἰμεθα

κόλως· ὅταν ὁμῶς εἶδεν ἔξαφνα τὰ δύο κοράσια, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἐν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

Ἡ Λενέττα, περιχαρὴς, κατενθουσιασμένη, ἔτρεξε κ' ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Πᾶμε, πᾶμε γρήγορα νὰ ἰδοῦμε τὴ μαμά! ἔλεγε. Πάρε με μαζί σου... Ἡ Εἰρήνη τὸ εἶπεν...

Ἡ Γουίλελμίνια ἐκύτταξε τὴν μικρὰν Παρισινὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε μίαν ἐξηγήσιν.

Ἡ Εἰρηνούλα, ἡ ὁποία, διὰ πολλοὺς λόγους, δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ παρὰ μαζί με τὴν Γουίλελμίναν, ἤρχισε νὰ μιφιστάλη περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ διαδήματος της.

Τὸ σοβαρὸν καὶ ἡρεμὸν πρόσωπον τῆς Βοεροπούλας τὴν ἐστενοχώρει πολὺ, τὴν ἔφερεν εἰς ἀμνησίαν.

Ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμὰς, τέλος εἶπεν:

— Ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν πατέρα μου. ἢ τουλάχιστον τὴν θείαν Παυλίαν, διότι νομίζω ὅτι εἰμπορῶ νὰ περιποιηθῶμαι κ' ἐγὼ τοὺς πληγωμένους, ὅπως ὁ Χάνς καὶ ἡ «Ελζα».

— Ξεῦρετε ποῦ εἶνε; ... Ξεῦρετε τὸν δρόμον; ἠρώτησεν ἡσύχως ἡ Γουίλελμίνια.

Ἡ Εἰρηνούλα ἐκοκκίνισεν. Ἐδῶ ἦτο τὸ ἐμπόδιον, ἔπρεπε νὰ τοῦ ὑπερκάμψῃ με κάθε τρόπον.

— Ὅχι, εἶπε, καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἐπερίμενα.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland)

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 65)

Δὲν πρόφθασα νὰ τελειώσω τὸν λόγον μου, μπρρρρ! τί πόρρα ἦταν ἐκεῖνη! ἔξασπασε τὰ παιδιά ὅλα 'ς τὰ κατάρτια καὶ 'ς τὰ σχοινιά. Μάϊνα παπαφίγκο! μάϊνα φλόκο! μάϊνα γάμπιες! μάϊνα μαίστρα! μάϊνα τρίγκο! ὅλα τα μαϊνάραμα· μὰ τί τὸ ὄφελος; ἡ Μαύρη Θάλασσα ἦταν ἀγριεμένη· τὰ κύματά της, πότε ἀνοίγαν σὰν νὰ τὴν ἐρροφούσαν τὴν Βαγγελίστρα, κ' ἐδέλεπαμε τότε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ δύο τοίχους ἀπὸ θάλασσα, ψηλοὺς σὰν τὸ κατάρτι τῆς Βαγγελίστρας, καὶ τρέμαμε μὴ σπάσουν καμμιὰ στιγμὴ καὶ μας παρῶσαν γιὰ πάντα· πότε μὰς σήκωναν ψηλὰ ψηλὰ καὶ μὰς ἐπετοῦσαν σὰν καρνὸς δόφλουδο. Μὰς ἐσκουνοῦσαν πρὸς τὴν στερεὰ κ' ἐδέλεπαμε τὴν ἀγρία ἀχρογιάλια μὲ τοὺς βράχους της, ποῦ τὴν ἔκαμναν ἀκόμη ἀγριώτερη οἱ μεγάλοι σὰν βουνὰ σωροὶ καρβούνων ποὺ εἶχε 'ς τὰ χαμηλὰ μέρη, γιὰ νὰ πᾶγουν τὰ καρράβια

νὰ φορτώσουν· ἀλλὰ τὸ κακὸ ἦταν ποῦ «βράδυαζε» ὅσο εἶνε ἡμέρα καὶ κάνει κανεὶς παλεύει ὅσον μπορεῖ· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἡ Μαύρη Θάλασσα εἶνε δέκα φορές φοβερώτερη καὶ σὰν νὰ μὴν ἐφθάνεν αὐτό, ἐπιάσε καὶ χιόνι. Δὲν βλέπαμε ποῦ πηγαίναμεν· ἡ Βαγγελίστρα ἔτριξε, ἐδογκοῦσε· ἔξαφνα τὰ κύματα ἀρπάζουν ἀπ' τὴν κουβέρτα τὴν βάρκα καὶ φεύγουν. Ὁ Μπαρμπασταμάτης τότε ἔρχεται καὶ μου λέγει:

— Ἄν πᾶμε ἔτσι, σὲ μισὴ ὥρα θὰ πᾶμε 'ς τὸ φῶντο· πρέπει νὰ κάμωμε χύσι, Καπετὰν Νικόλα.

— Χύσι! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου· ἦταν χρέος μου νὰ το γλυτώσω τὸ ξένο πρᾶγμα· ἀλλὰ σὰν βούλιαζε τὸ καρράβι, θὰ χάνονταν καὶ τὸ σιτάρι καὶ τὸ καρράβι καὶ τόσες ψυχὲς ἡμεῖς· ἂν κάμαμε χύσι ἔσως γλυτώνωμε κ' ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ σιτάρι. Ἐπῆρα λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν.

— Χύσι, παιδιά! φωνάζω· κ' οἱ ναῦται ἔσπασαν τὰς μπουκαπόρτες, ἀνοίξαν τ' ἀμπάρι ὅπου ἦταν χυτὸ τὸ σιτάρι, καὶ ἔχυναν κ' ἔχυναν μὲ τοὺς κουβάδες 'ς τὴ θάλασσα. Ἡ Βαγγελίστρα ἐλαφρώθη· κε λιγάκι· τὸ καλὸ ἦταν ποῦ δὲν ἔκαμνε νερὰ καὶ ἡ σεντίνα ἦταν ἄδεια· ἀλλὰ ἐσκάμπαν· αἰρνε· τί σκαμπα· ναβάρισμα ἦταν ἐκεῖνο, Χριστέ μου! ἡ θάλασσα ἔγινε πῦρ ἀγρία καὶ τὰ κύματα πῦρ· ψηλὰ, καὶ μὰς σκουνοῦσαν ὅλο 'ς τὴν στερεὰ.

— Παιδιά, δὲν πᾶμε διόλου καλά!... εἶπεν ὁ Μπαρμπασταμάτης μὲ ἀναστεναγμόν.

Τὰ κύματα μὲ τέτοια λύσσαν ἔσπαναν 'ς τὴν πρύμνην, ποῦ κάθε φορὰ τὸν τιμονιέρη τὸν ἐδέναμε 'ς τὸ διάκι γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀρπάξουν· μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ναύτας, κονδουλῶντας καὶ πέφτοντας, ἐπήγαγαν ἕως κάτω εἰς τὸ εἰκονοστάσι κ' ἀνάβαν τὴν κανδύλα τοῦ «Ἀη-Νικόλα καὶ τοῦταξαν λαμπάδες ἴσα μὲ τὸ μπόγι των γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσῃ. Ἀχ! σὲ τί δουλειὰ θὰ βρίσκονταν ὁ «Ἀη-Νικόλας» ἐκεῖνην τὴν βραδυὰ! μὰ ποῖον νὰ πρωτακούσῃ ὁ μεγαλόχαρος, ποῦ νὰ πρωτοπροφθᾷ;

— Παιδιά, παιδιά, 'ς τάνοιχτά ὅσο

μπορεῖτε γιὰτὶ 'χαθήκαμε! ἐφώναζε σὲ λίγο μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία ὁ Μπαρμπασταμάτης.

«Σ' τάνοιχτά! ἓνας λόγος εἶνε· μ' ἄκουε τιμόνι ἡ Βαγγελίστρα; ἦταν σὰν αἰτί που δὲν ἀκούει χαλινάρι, καὶ τρέχει, τρέχει ξεφρενιασμένο 'ς τὸν κρεμόν· ἔτσι καὶ ἡ Βαγγελίστρα ἔτρεχε κατὰ πᾶνω 'ς τοὺς βράχους.

Ἐξαφνα βλέπομε ἓνα μαῦρο μαῦρο ἡσκιο ἐμπρὸς μας καὶ πρὶν νὰ νοιώσωμεν τί ἦταν... κρᾶκ!

— «Αἰ! μιὰ τρομερὴ, μιὰ ἀπελπισμένη φωνὴ ἐμπήξαμε ὅλοι, κ' εὐρεθήκαμε μὲς 'ς τὰ φρενιασμένα κύματα, ποῦ μὰς κουκούλωσαν...

— Ἀ! εἶπαν μὲ τρόμον τὰ δύο ἐγγόνια τοῦ Καπετὰν Νικόλα μὲ πιασμένην ἀναπνοήν.

« Ἀφοῦ τραβήξαμε ἀπάνω τοὺς νεκροὺς νὰ μὴ μὰς τοὺς πάρουν τὰ κύματα. » (Σελ. 78, στήλ. 6.)

Ὁ Καπετὰν Νικόλας, ἀνατριχιάσας ἀπὸ συγκίνησιν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης, ἔπαυσε μίαν στιγμὴν, ἐγέμισε μὲ σιωπὴν τὸν λ ο υ λ ἄ ν τοῦ τιμονιου τοῦ ἐφύσησε ὡς νὰ ἐφυσούσε τὸν καπνὸν καὶ συγχρόνως νὰ ἐστέναζε, καὶ ἐξηκολούθησε.

— Σὺν ὄνειρο μοῦ φάνη· πρὶν νὰ προφθᾷ νὰ κουνήσω τὰ χέρια μου, ἔρχεται ἓνα θεόρατον κύμα, μὲ κουβαριάζει, μὲ σηκώνει ψηλὰ ψηλὰ καὶ μὲ πετᾷ ὅξω 'ς τοὺς βράχους· θὰ γίνουμι κομμάτια. Μὰ ὅταν εἶνε γραφτό τοῦ κανενὸς νὰ ζήσῃ, θὰ ζήσῃ καὶ θὰ γεράσῃ· ἐκεῖ ἀνάμεσα 'ς τοὺς βράχους, ἦταν τὸ στόμα ἐνὸς ποταμιου· τὸ κύμα μ' ἐπέταξε μέσα 'ς τὸ ποτάμι, καὶ ὄχι μόνον ἐμένα ἀλλὰ καὶ

τέσσερας ναύτας καὶ τὸν μοῦτσον κατόπι μου, ἀφοῦ τοὺς ἐστρηφογύρισε· ὅταν ἦλθα 'ς τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ τὴν παραζάλην καὶ τοὺς εἶδα, εἶπαμε τὰ ὀνόματά μας καὶ γνωρισθήκαμε μὲ κλάμματα.

Τότε ἀρχίσαμε νὰ φωνάζομε μὲ τὰ ὀνόματά τους καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους μας:

— Γιάννη! Δημήτρη! Κωνσταντῇ! Μιχάλη! Στρατῇ! Μπαρμπασταμάτη! καὶ τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ τίποτε· καμμιὰ ἀπόκρισι!...

Φωνάζομε πάλιν, ξαναφωνάζομε· ὁ μοῦτσος ἀρχίσει νὰ κλαίῃ πικρὰ καὶ νὰ φωνάζῃ τὸν πατέρα του, τὸν Μπαρμπασταμάτη.

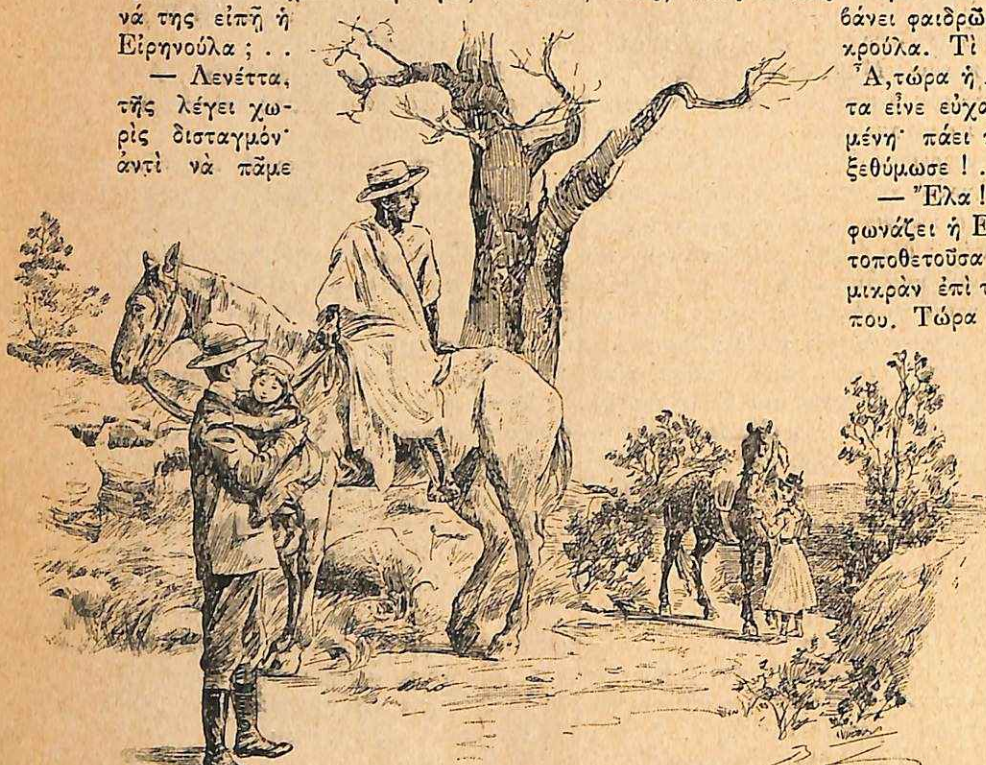
Ἀχ! αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λέγονται μὲ λόγια· βάλετε μὲ τὸν νοῦν σας ἐξ ἀνθρώπου ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον· τῆς

Μαύρης Θάλασσας. Δεκέβρη μῆνα, σὲ νύκτα χιονισμένη, νὰ γυρεῖουν τοὺς συντρόφους των, νὰ μὴ ξεῦρουν· ζοῦν, πνίγηκαν· νὰ κάμῃ ἓνα κροῦ ποῦ νὰ παχῶνῃ τὴν ἀναπνοήν 'ς τὰ μουστάκια, καὶ νὰ τουρτουρίζουν καταμουσκεμένοι. Ἀφῆσε πλέον ἐμένα ποῦ ἐθαμπωνοῖτο μέσα 'ς τὸ σκοτάδι τὴν Βαγγελίστρα μου, σὰν ἡσκιο, νὰ παραδέρνῃ 'ς τὰ λυσασμένα κτυπήματα τῶν κυμάτων, πλαγιασμένη 'ς τὸν μαῦρον ἐκείνον ὄγκον, τὸν ἀγρίον βράχον.

Ἀλλὰ πάλι ἐδόξασα τὸν Θεὸν ποῦ 'γλύτωσα' εἶνε γλυκειά, παιδιά, ἡ ζωὴ, καὶ μονάχα αὐτὴ δὲν ξαναγίνεται· κ' ἐνῶ στρυμωχθήκαμε καὶ οἱ ἔξι εἰς μίαν γούβαν τοῦ βράχου, καὶ σφιγγόμαστε γιὰ νὰ ξεσταθοῦμε, ἐγὼ, γιὰ νὰ παρηγορησῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου:

— Φθάνει ποῦ ἐξῆσα· ξανακάνω ἄλλο καρράβι. Μὰ αὐτοὺς ποῦ πνίγηκαν ἀπόψε ποῖος θὰ τοὺς ξανακάνῃ!...

Ὁ μοῦτσος ἐφώναζε μὲ κλάμματα ποῦ βράζαν τὴν καρδιά· ἤθελε νὰ πάγῃ νὰ βρῇ τὸν πατέρα του· μὰ 'ς τὸ σκοτάδι ἐ-

« Ὁ Γκύ πέρνει τὴν Λενέτταν εἰς τὴν ἀγκάλιάν του. » (Σελ. 75, στήλ. γ.)

ἔστὸ κυνῆγι, ἔρχεσαι μαζί μου νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν μπαμπά σου καὶ τὴ μαμά σου;

— Ναι, ναι. Μά... ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε;

— Ἀπὸ ἐδῶ. Ἐγὼ ξέρω τὸ δρόμο. Θάνεβῃς 'στὸ ἄλογό μου καὶ θὰ σε ὀδηγήσω... Θὰ περιμεῖνωμε καὶ τὴ Γουίλελμίνια, ποῦ σὲ λίγο θὰ περάσῃ.

— Τὴ Γουίλελμίνια; ... Ναι, ναι! εἶπε χαρούμενη ἡ Λενέττα.

Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ περίφημον σχέδιον τῆς Εἰρήνης, καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἐνωχλοῦσεν ἡ ἐξαδέλφη της!

Ἀλλ' ὡς ἐξυπνὴ κόρη ποὺ ἦτο, οἰκονόμησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἀφ' οὗ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἥσυγην πάντοτε, ἡ Εἰρηνούλα ἐγύρισεν ὀπίσω. Μαζί της καὶ ἡ Λενέττα.

Τώρα ἀκολουθοῦν τὸν χλοερὸν δρομίσκον, ἀπέξω ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἱτεῶν. Τὸ ἀλογάκι περιπατεῖ σιγὰ. Τὰ κοράσια συνομιλοῦν χαμηλοφώνως.

Τὸ σχέδιον τῆς τολμηρᾶς Παρισινῆς ἐπραγματοποιήθη καθολικῶς. Αἱ πε-

μακρυὰ... μπορούμε νὰ καθαλιέσωμε.

Μία μεγάλη πέτρα ἐκυλίσθη πλησίον τῆς τάφρου. Ἡ Εἰρήνη ἀναβαίνει καὶ κάθεται εἰς τὸ ἐρίππιον.

— Πιάσου καλά, Λενέττα!

Ἡ μικρούλα πιάνεται καὶ μὲ τὰ δύο χέρια ἀπὸ τὴν χαιτήν. Καὶ ἐμπρός! Ὁ καλ πασμός ἀρχίζει ἐπὶ τῆς βελουδίνης χλόης.

Μετὰ μισὴν ὥραν, ἡ Εἰρηνούλα σταματᾷ, ἀριππεύει, δένει τὸ ἀλογάκι της εἰς ἓνα δένδρον, καὶ λέγει καταβιδάζουσα τὴν Λενέτταν:

— Ἄς περιμεῖνωμε τὴ Γουίλελμίνια... Σὲ λίγο θὰ περάσῃ ἀπὸ ἐδῶ.

Τὸ ἤξευρε καλά, διότι χθὲς εἶχεν ἀκούσῃ τὴν Γουίλελμίναν νὰ λέγῃ εἰς τὸν Μπαμπά, ὅτι τὸ πρῶτ θὰ ἔφευγεν ἀπὸ τὸ Ζοννενοστράλε καὶ θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ δασύλλιον τῶν ἱτεῶν.

Τωόντι, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ὁ Μαυριμῆς καὶ ἡ Κάννα ἐφάνησαν μακρόθεν.

— Καλημέρα, Γουίλελμίνια! ἐφώναξε φαιδρῶς ἡ Εἰρηνούλα.

Ἡ Βοεροπούλα δὲν ἐξεπλήσσετο εὐ-

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλά-
ξουν· ἡ Ἀδρα τῆς Κερκύρας μετ' τὴν Σιωπηλὴν
Νύκτα καὶ Μυστηριώδη Φύον. (τὰς παρκα-
λεῖ, μετὰ τὰ ὀνόματά των)· ἡ Ὀνειροπόλος Ψυ-
χὴ μετ' τὴν Ἀμετάβλητον Καρδίαν, Βασιλέα
τῶν Ναυτῶν καὶ Βίγλαν· τὸ Λευκὸν Κρίνον
μετ' τὴν Κωπηλάτιδα Κίθνον, Παταχὸν Πα-
ρόντα καὶ Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος· ἡ Κω-
πηλάτις Κίθνον μετ' τὸ Λευκὸν Κρίνον, Θα-
λασσιῶν Ζωγράφον καὶ Μουσῆγρον Ἀπόλ-
λων· τὸ Κύκνειον Ἀσμα μετ' τὸν Φάρον τῆς
Μυκόνου, Χιονοσκεπὴ Δίρην καὶ Ἡρώδα
τοῦ Ζαλόγγου· ὁ Ἀγγελος Ἀδριανὸς μετ' τὴν
Γλυκερίαν Καρδίαν, Ἰριγένειαν καὶ Σιωπη-
λὴν Νύκτα· τὸ Ἀνθος τοῦ Μαῖου μετ' τὸν
Κωλὸν Διάβολον, Τσιγγαρέλαν καὶ Σπαρτι-
αῖδα Κελωνίδα· ὁ Νὰρ Ἀγγ μετ' τὸν Ἐξόρι-
στον Ναπολέοντα, Ἀρθὸς τῆς Ἰπποκρίτης καὶ Ἀ-
μετάβλητον Καρδίαν· ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος
μετ' τὸν Σοφὸν Πιττακόν, Τρυφῶνα, Ἀστέρη τῆς
Ἀνατολῆς καὶ Μαργαρίνον Φύλλον· ἡ Ση-
μαία τῆς Ἀγίας Λαύρας μετ' τὸν Πατριάρχον
Κόλπον, Νυκτολούλουδον, Βαρκοῦλαν τοῦ
Φαῦ καὶ Φτερωτὴν Βαρκοῦλαν (εἰ δυνατόν
μετὰ τὰ ὀνόματά των)· τὸ Ἀνθος τῆς Κερκύ-
ρας μετ' τὸν Ἀγγελοῦ Ἀδριανόν, Ἀγγελοῦ
τῆς Ἀγάπης, Ρόδιον Δοκιμὸν καὶ Ἀλκυ-
όνα (μετὰ τὰ ὀνόματά των)· ἡ Παῖδις Χαρὰ
μετ' τὴν Σκόρην τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἀλλοπρό-
σαλλον· ἡ Σιωπηλὴ Νύξ μετ' τὴν Μυστικὴν
Φωτὴν, Εἰρωμένην τῆς Εἰρηνόμαχης, Διαφω-
σθεῖσαν Εὐλαίαν, Φθινοπωρινὴν Νύκτα καὶ
Μαργαριτοφόρον (διὰ ν' ἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀ-
νόματά των)· ὁ Μεθριδάτης μετ' τὴν Σερι-
τενυμένην Σινωπίδα, Παγωμένον Καύκασον,
Σερμὴν Κόρην καὶ Κόκκινον Καπελάκι· τὸ
Κῶμα τῆς Παλιρροίας μετ' τὴν Συριαρὴν Σαρ-
κοῦλαν καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχὴν· ὁ Ἐρ-
θὸς Σταυρὸς μετ' τὴν Ἑλληνοπούλαν, Μέλ-
λονσαν Καλόγρησαν, Νουταγροῦσαν Ἑλλη-
νίδα, Ἀγρὸν Μερεξεδάκι καὶ Κρητικὴν Ση-
μαίαν (ἂν θέλουν, μετὰ τὰ ὀνόματά των)· τὸ
Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου μετ' τὸν Ἀγγελοῦ
τῆς Ἀγάπης, Σώσοντον, Κυνηγὸν τῶν Ἀλ-
πεων, Φάρον τοῦ Λεάνδρου καὶ Κύκνειον Ἀσ-
μα (ἂν θέλουν, μετὰ τὰ ὀνόματά των)· ἡ Ἀ-
ριστοκρατὶς Ρουμαρὶς μετ' τὴν Ἀμετάβλητον
Καρδίαν, Ἀνέλιπτον Χαρὰν καὶ Μόνασιν·
ἡ Μαργαριτοφόρος μετ' τὸν Γέρω-Κροδῆρεν,
Τηλέμαχον, Χιακὸν Κρίνον, Πλότον τοῦ Δου-
νάβεως καὶ Κῶμα τοῦ Δουνάβεως· ἡ Μόνω-
σις μετ' τὴν Ἐρημίτιδα, Χρυσανθεΐδα, Εὔ-
χαριτ, Βίγλαν καὶ Ἀρθὸς Ἀνθῶν (μετὰ τὰ ὀ-
νόματά των)· ὁ Νέμος μετ' τὴν Βίγλαν, Γλυ-
κὸ Φιλάκι, Δελαμολ, Ζιζάνιον Ἀρσάκειον
καὶ Ζιζάνιον Γυμνασίου (μετὰ τὰ ὀνόματά των.)

Ἀπο ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Δι-
άπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Χιακὸν Κρίνον
(αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές)· Παμψύλον
Κόλπον (ἐλπίσέ μου τὰς μικρὰς ἀδελφίς)· αἱ
λύσεις δὲν στέλλονται ἔτσι· γράφονται εἰς ἰδι-
αίτερον χάρτι, τῶν λύσεων) Δημ. Ι. Δημη-
τριάδην, Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως (ἀρ-
κετὰ ὥρα καὶ ἀποκρῆμας, καὶ θὰ διεσκεδάξῃς
καλὰ ἂν ἦσιν εἰς τὰς Ἀθήνας· ὁ περισσότερος
χορὸς, ζεύρεις, ἔγινεν εἰς τὸ σπίτι μας, διότι ὁ-
λοὶ ἐχρησάμε. . . τὴν δρακούλα) Κόλπον
τῆς Ἀταλίας (σοῦ ἤρξες λοιπὸν ὁ Ἰπυρι-
πώλης; ὥραϊον διήγημα πραγματικῶς· γρίφος
μοῦ ἐχρησάσθην ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν, ὁ ἰδιὸς σου
ἦτο καλὸς καὶ πρὸ ἐδοκίμεισας· αὐτὸ δὲν σημαί-
νει ὅτι μόνον τὸν γρίφον σοῦ ἐνέκριναν) Πρω-
ρέα (χαίρω πῶς ἔγινες καλὰ· δὲν πειράζει πῶς
δὲν διεσκεδάσας φέτος· ἔχεις τόσα χρόνια ἐμπρὸς
σου διὰ νὰ διασκεδάσῃς! ἡ Ἀπάντησίς σου δε-
κτὴ) Νευροπάστον (μὰ πόσον ἀρχὰ θὰ μου
γράφῃς σύ; οἱ Διαγωνισμοὶ που λέγεις θὰ γίνων
καὶ ἐτοιμάσων) Ἐρημίτιδα, Ποικιλοχρῆ-
στη Κερκύρας (δὲν πειράζει)· Χιακὴν Μαργαρίταν

(σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δι' ὅσα καλὰ γρά-
φεις· βλέπω, ὅτι ὁ κύκλος τῶν δι' ἐμοῦ γνωρι-
μιῶν αὐξάνει καὶ χαίρει· ἀλλ' αὐτὸ σημαίνει ὅτι
σύ εἶσαι καλὴ καὶ σε ἀγαποῦν καὶ οἱ μακρὰν
καὶ οἱ πλησίον) Ποικιλοχρῆστη τοῦ Παραχαϊκοῦ
(ἔστειλα) Θεσσαλονικὴν Ὑάκινθον (γράφω μου
καὶ μὴ σε μέλη, διότι δὲν εἶνε κοινόλογον ἀφλα-
ρίαι) αἱ πλήρεις ἀγάπης ἐπιστολαὶ σου) Γλυ-
κύλαλον Ὀνον, Κύκνειον Ἀσμα (εἶμαι σύμ-
φωνος μετὰ ὅσα γράφεις· ἡ πρόδοξός σου ἀπὸ πέ-
ρσι εἶνε μεγάλη καὶ καταπληκτική) Ὀμίχλην
(ἔστειλα) Ἀταλὴν Ρόδιον ([ΕΕΕ] διὰ τὴν
ἐν εἶδει ἐφημερίδος ἐπιστολήν· ἐξῆλθες ὥραϊα τὰ
Π. Πνεύματα) Μόνασιν (ἔχει καλῶς· ἡ μία
πληροφορία ἦτο ἐκ τῶν μὴ δημοσιευμένων)
Κρόταλον (ἡ ἐκδοὺς χρηματικῶν λαχείων ἐν
Ἑλλάδι ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου· καλὴ ἡ ἰ-
δέα σου περὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀλλ' ἀνεφάρμο-
στος, διότι ὅλοι δὲν εἶνε ζωγράφοι) Κελτικὸν
(σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν
πρὸς τὸν Κρόταλον) [Ε] διὰ τὴν καλογραμμένην
ἐπιστολήν) Ἀγριοβιολέτταν (ναί, τὴν ἔλαβα)
Ἑλληνοπούλαν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐ-
νεργείας σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν
εἰς τὸ προσεχές· γράψε μου λοιπὸν συγχρότερα!)
Κόντε Ραπανάκην ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπι-
στολήν· δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἔλεγαν διὰ τὴν ἰδέαν
σου οἱ ἄλλοι· φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ τὰ ὄψα εἶ-
νε πολὺ ἐλκυστικά) Ἰτέαν (σ' εὐχαριστῶ διὰ
τὸν συνδρομητήν, ὁ ὁποῖος ἀφίεται ἀποκλει-
στικῶς εἰς τὴν ρητορείαν σου) Ἀντιγόνην (ἐ-
λὶψήσαν, καὶ σου ἔστειλα ἀπόδειξιν) Παρ. Π.
Πανῶν (εἶνε δικαιοῦρά σου) Ἀστέρη τῆς Ἀ-
νατολῆς (ἔλαβα ὅπ' ὅλην τὴν διενόησιν) Φά-
ρον τῆς Ἀνατολῆς (σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ 6ον
φύλλον) Ἐρυθρὸν Νέφος ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν
ἐπιστολήν) Πεπρωμένον (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα
καλὰ γράφεις· εἶδες ὅτι τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνε-
κρίθη εἰς τὸ 8ον φύλλον καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ
εἶσαι ἀνυπόμονος) Ναυσικῶν, Κορινθιακὸν
Κῶμα (ἀλήθεια, δικό σου εἶνε αὐτὸ τὸ ποιημα-
τάκι «Θάνατος»; δὲν το πιστεύω! ἔχει μίαν
παράξενον εὐμορφίαν, μίαν πρωτοτυπίαν! . .
πολὺ περιεργὸν μοῦ φαίνεται· νὰ ἔκαμες τέτοιον
ποίημα σύ· καὶ ὅμως εἶνε παιδικόν) Εὐδοκίον
Ἀρθος, Ἀπολεσθέντα Παράδεισον (χαίρω
διὰ τὰς προσόδους σου· σοῦ ἔστειλα Ἀγγελίας
καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις)
Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης ([Ε] πόσον ὥραϊα καὶ
ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφεις πάλιν! ἂν εἶχα τόπον,
θὰ ἐδοκίμεισα μερικά) Βασιλέα τῆς Θαλάσ-
σης κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Φε-
βρουαρίον θάπαντες εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου

Ὁ γρίφος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισμοὶ, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος
παιχτὴς 20 φύλλα καὶ τιμὰς πρ. 1

98. Λεξιγράφος.

Πρὸ κατύλου μικροῦ Κρίτους

ἑνα γράμμα ἑνὲ θεοῦ,

Ποταμὸν ἐκ τῶν μεγάλων

παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μόδου Λαβί

96. Στοιχειογράφος.

Στὰ παιδία τοῦ σχολείου

εἶνε χρήσιμον πολὺ

Ἀντὶ βῆτα, νὶ ἂν θέσῃς,

εἰς τὸν ὅρον ὅ' ἀναβῇ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου Σημαιογράφου

97. Δημιουργὸς Ἀνιγμῶ.

Τὸ τραβῶ ἀπὸ ταῦτί,

Καὶ φωνάζει δυνατό.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Εὐφροῦς Βλαστός

98. Ρόμβος συλλαβικός.

1. Ἀν τὸ πρῶτόν μου δὲν ἔχῃς, σωστός ἄνθρω-

[πος δὲν εἶσαι.]

2. Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, θά μ' εὐρῆς καὶ
[μὴ λυπεῖσαι . . .]
3. Εἶμαι ἔπιπλον που βλέπεις καὶ ἐντὸς τῆς Ἑκ-
[κλησίας.]
4. Ζήτησέ με, ἐάν θέλῃς, εἰς τὰ ὄρη τῆς Γαλ-
[λίας.]
5. Μία συλλαβὴ που πρώτη εἶμαι εἰς τὸ ὄνομά
[σου. . .]

Ἄν με λύσῃς μῆνυσέ με, καὶ ἀγαπήτέ μου,
[γρεῖά σου!]

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους

99. Τρίγωνον.

1. — Ποταμὸς μέγας.
2. — Ἀνδρεῖος.
3. — Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.
4. — Ἀντωνυμία.
5. — Γράμμα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κράτιδος

100-102. Συμπληρώσεις φράσεων.

1. — ἀπόντος — μύες.
2. — παρούσης — μὴ —
3. Ὡς — ἡ — ἦν — νοῦς —

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Διμήτρου Φαρμακίδου

103. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέξεις:

γεννῶ, σφαγὴ, ἄνω, κοινός, οἶδα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κόλπου τῆς Ἀταλίας

104. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν μεγαλόνησον:

1. Ζῶν. 2. Ἄνθος. 3. Ἐρπετόν. 4. Πόλις τῆς
Ἑλλάδος. 5. Κάλυμμα ἱερατικόν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουνάβεως

105. Φωνηεντολόγον.

ν-τς-κ-ν-μ-ζ-π-ν

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σιωπηλῆς Νυκτός

106. Γρίφος.

Μόνος ἢ ναὶ

Ἄν ο

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰπποῦ τῆς Ὀμίχλης

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ γυλίου 1-2

1. Φιλadelphία (Φί, λά, Δελφοί, α.)—2. Οἶνος·
Σπίτος.—3. Βόας·βούς.—4. Τὸ πηγᾶδι.

5. Μ

ΕΙΣ

ΕΛΛΑΣ

ΜΙΛΑΝΟΝ

ΣΑΝΙΣ

ΣΟΣ

Ν

6. Κ Α Σ

ΟΙΑ

ΕΡΜΗΣ

ΟΟΜ

Σ Σ Α

7-9. 1. Τὸ ψέμμα ὡς τὴν πόρτα φθάνει. 2. Ὁ-
ποιοι γυρεύει τὸ πολὺ, χάνει καὶ τὸ λίγο. 3. Τὰ
χρώματα εἶνε ἑπτὰ. — 10. Τῇ ἀνταλλαγῇ
διὰ τοῦ ΧΑ σχηματίζονται: χαρὰ, χαμηλός,
χάρις, δίχα, χαρωπός. Ἡ δὲ ἀκραστιχὴ ἐκ
τῶν ἀντιθέτων: ΛΥΚΟΣ (λύπη), Ὑψηλός, Κα-
ταδίκη, Ὀμοῦ, Σκωθωπός.) — 11. Σὺν Ἀθηνᾶ
καὶ χεῖρα κίνει. — 12. Ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλό-
τρια. — 13. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δη-
μοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν ἀλληλογραφίαν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς
λεπτά 5 μόνον. Ἐκαστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
διγλωττοὶ των 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω δελεῖα διάφορα εἰδῶν. Διεύ-
θυνσις: Mr Nic. Iliopoulos, Kiontsouk
Millet Han, 9. Galata, Constantinople.

(B-18)